



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce: **O.L.**, státní příslušnost Ukrajina, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.11.2016, č. j. OAM-118/LE-LE05-LE24-2016, o **udělení mezinárodní ochrany**,

takto:

I. Žaloba **se z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

Žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.11.2016, č. j. OAM-118/LE-LE05-LE24-2016 podal v zákonné lhůtě žalobu. V ní namítal k neudělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, že ze všeho, co bylo v rámci správního řízení zjištěno, jednoznačně vyplývá, že má odůvodněný strach z pronásledování pro své politické projevy. Dále vyslovil přesvědčení, že správní orgán nerozhodoval v souladu

s judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ve věci sp. zn. 2 Azs 71/2006, sp. zn. 5 Azs 66/2008 či nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 553/06) a evidentně vychýlil důkazní břemeno velmi výrazně v jeho neprospěch.

Žalobce rovněž namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil jeho situaci, pokud jde o otázku přiznání humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. V jeho případě došlo tak k zásadnímu vybočení z mezí správního uvážení, že správní orgán neudělením humanitárního azylu zatížil rozhodnutí nesprávností a nezákonností. Přitom z obsahu správního spisu a provedeného dokazování je zřejmé, že o azyl požádal ze závažných důvodů. Domnívá se proto, že v jeho případě je dán důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu natolik intenzivní, že žalovaný pochybil, jestliže z tohoto důvodu mu azyl neudělil. Žalobce poukázal na velmi rozsáhlé vazby soukromého a rodinného charakteru, které na území České republiky má. Žije zde jeho přítelkyně, česká státní občanka, s níž plánuje uzavřít manželství a nebýt komplikací spojených s jeho zajištěním v rámci azylového řízení, by již manželství uzavřeli. Na území ČR žije také jeho matka. Žalobce uvedl, že závěry správního orgánu ohledně neudělení azylu podle § 14 považuje za nesprávné a odůvodnění napadeného rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Žalobce dále uvedl, že k případnému udělení doplňkové ochrany postačí v případě § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu naplnění hrozby mučení či krutého nelidského zacházení nižší intenzity, než v případě odpovídajícím § 12 písm. b) téhož zákona. Žalobce se proto domnívá, že v řízení před správním orgánem vyšlo dostatečně najevo, že je dána reálná hrozba vážné újmy v případě nuceného vycestování. Jeví se mu jako nesprávný a nepřezkoumatelný závěr správního orgánu, že nebyly zjištěny žádné důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu.

Žalobce rovněž namítal, že jsou zde dány důvody pro přiznání doplňkové ochrany i dle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Poznamenal, že na Ukrajině probíhá ozbrojený konflikt neurčitého rozsahu, a to v tom smyslu, že nelze určit, zda je ještě vnitřní nebo už mezinárodní. Zdůraznil, že je pouhým civilistou a ze zpráv z Ukrajiny je zjevné, že dochází k nerozlišujícímu násilí. V důsledku této situace umírají civilisté. Přítomnost válečného konfliktu na Ukrajině ostatně potvrzuje v napadeném rozhodnutí i žalovaný. K prokázání existence ozbrojeného konfliktu lze dle žalobce odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 28/2008-61, v němž je definován vnitřní ozbrojený konflikt, který zde probíhá ve vertikální rovině, přičemž definuje rovněž civilistu, jako osobu na žádné straně konfliktu nezúčastněnou a definuje i existenci vážného a individuálního ohrožení života anebo tělesné integrity žadatele. Žalobce z uvedeného rozhodnutí citoval a vyslovil přesvědčení, že právě taková je v současné době situace v jeho domovské vlasti, což vlastně dokazují zprávy ČTK a není zřejmé, proč žalovaný tato zjištění ignoruje. Závěry žalovaného jednoznačně svědčí o tom, že skutkový stav byl zjištěn zcela nedostatečně a rozhodnutí žalovaného je tak zatíženo vadou nezákonnosti.

Žalobce dále uvedl, že žalovaný v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu se nezabýval možností udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2

písm. d) zákona o azylu. Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nezákonnosti. Připomenul velmi rozsáhlé vazby soukromého a rodinného charakteru, které má na území České republiky, a to jednak přítelkyni – českou státní občanku, s níž plánuje uzavřít manželství a matku. Porušení mezinárodních závazků ČR v důsledku jeho nuceného vycestování je zcela zřejmé, a to z důvodu porušení článku 8 Evropské úmluvy o lidských právech.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Skutkový stav byl spolehlivě zjištěn. Žádné pronásledování pro politické projevy žalobce v průběhu řízení netvrdil, ani nenaznačil a tudíž jeho námitku, že je v domovském státě pronásledován pro své politické projevy, je nutno považovat za lichou. Tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je tak pouze snaha o legalizaci pobytu a možnost pobývat v České republice společně se svou rodinou, tedy se svou matkou a přítelkyní. Žalovaný zdůraznil, že svou pobytovou situaci měl žalobce řešit jinou zákonnou cestou nikoli legalizací prostřednictvím azylové procedury. Pro účely legalizace pobytu na území České republiky není možné zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany formou azylu, který v ust. § 12 taxativně vyjmenovává důvody pro udělení azylu a snahu o legalizaci pobytu mezi ně rozhodně neřadí.

K námitce neudělení humanitárního azylu žalovaný poznamenal, že ten je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu podle § 12 a kdyby bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. Správní orgán se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení však nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou a dle jeho vlastních prohlášení nemá žádné zvláštní potřeby a jeho zdravotní stav je dobrý a nevyžaduje tudíž žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči. Ani existenci rodinných či soukromých vazeb na území České republiky, tedy to, že zde pobývá jeho matka a že jeho přítelkyně je státní občankou České republiky, nelze v souladu s konstantním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným např. v rozhodnutí č. j. 3 Azs 12/2003 či č. j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28.4.2011 považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů.

Žalovaný dále uvedl, že případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech jím sdělených, nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR, neboť je na zvážení žalobce, jakým způsobem si upraví svůj další pobyt na území ČR. Žalovaný v daných souvislostech citoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 9 Azs 3/2010, v němž je uvedeno, že mezinárodní závazek respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu článku 8 Úmluvy však nelze chápat jako neomezený závazek poskytnout cizinci mezinárodní ochranu automaticky, navázal-li v České republice soukromý vztah. Citoval také z rozhodnutí č. j. 5 Azs 46/2008-71. Vyslovil dále názor, že základem pro posuzování extrateritoriálního účinku článku 8 Úmluvy musí být dostatečná tvrzení žadatele, která prokazují, že v případě jeho návratu do země původu bude jeho soukromý život, respektive přenos soukromého života ze země, kde žádá o mezinárodní ochranu, znemožněn. Žalovaný zdůraznil, že žalobce však svými obecnými tvrzeními neprokázal, že by v zemi původu nemohl vést soukromý či rodinný život, neuvedl žádné konkrétní skutečnosti vztahující se k jeho osobě či k osobám v obdobném postavení svědčící o tom, že by mu

k vytvoření soukromého či rodinného života mělo být v zemi původu bráněno, tak, aby mohl soud přistoupit k posuzování extrateritoriálního účinku článku 8 Úmluvy. Žádné konkrétní důvody neuvedl žalobce ani v žalobě a skutečnost, že zde žije dlouho či nedostatečně ovládá rodný jazyk, není důvodem k udělení azylu. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 4 Az 9/2010, v němž soud uvedl, že v případě, kdy zamýšlí cizí státní příslušník realizovat svůj soukromý život na území České republiky, má možnost využít k tomu standardních institutů, které mu český právní řád prostřednictvím zákona o pobytu cizinců právě za tímto účelem poskytuje, nikoliv se snažit o jejich obcházení. Žalovaný uvedl, že přestal-li žalobce splňovat podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na území České republiky vlastní vinou (správní vyhoštění, zápisy v evidenci rejstříku trestů), nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky.

Co se týče bezpečnostní situace na Ukrajině, poukázal žalovaný na rozdílnost v bezpečnostní situaci, jaká panuje v západní části země, a oproti tomu v oblastech vystavených ozbrojeným střetům, lokalizovaných na východní Ukrajině. Citoval rovněž z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 265/2014-17, podle něhož na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá. Žalovaný uvedl, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti na západě Ukrajiny. Tam žil až do svého odjezdu z vlasti. Tato oblast je velmi vzdálená od oblasti ozbrojených střetů a západoukrajinského regionu se zhoršená bezpečnostní situace vůbec netýká. Žalovaný odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 Azs 28/2008, podle něhož v případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu, musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímo hrozbám způsobení vážné újmy, že ozbrojený konflikt probíhá přímo v jeho regionu, ve kterém skutečně pobýval a že nemůže nalézt ochranu v jiné části země, či že jsou jiné důvody (osobní, rodinné), které zvyšují riziko, že se stane terčem svévolného násilí právě on. V případě žalobce nic takového zjištěno nebylo. I pokud by se žalobce cítil v místě svého bydliště ohrožen, může využít možnosti vnitřního přesídlení, neboť jak uvádí Informace MZV ČR č. j. 110105/2014-LPTP ze dne 1.8.2014, možnosti stěhování v rámci Ukrajiny jsou standardní, úřední omezení neexistují.

U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násled. zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že v žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice ze dne 12.9.2016 a v protokolu o pohovoru k této žádosti dne 16.9.2016 žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá v České republice proto,

že v ČR žije od roku 1996. Tehdy mu bylo 10 let. Po smrti otce se jeho matka rozhodla přijet do České republiky a začít zde nový život a vzala jej sebou. Jiný důvod k odjezdu z vlasti neměl. V mezidobí byl na Ukrajině asi dvakrát na návštěvě u babičky, asi na měsíc, naposledy před třemi lety. Tehdy při hraniční kontrole zjistil, že má zrušený trvalý pobyt. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že v České republice žije jeho matka a přítelkyně, na Ukrajině nic nemá, většinu života prožil v České republice, ani pořádně neovládá ukrajinský jazyk. Na Ukrajině nikdy neměl problémy. Na otázky, zda uvedl všechny důvody, kvůli nimž opustil vlast a požádal o mezinárodní ochranu a zda by chtěl uvést ještě nějaké skutečnosti, které by správní orgán měl vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a zda chce doložit na podporu svých tvrzení nějaké doklady, dokumenty či jiné materiály, odpověděl záporně. Žalobce rovněž neměl žádné námitky k zápisu jednotlivých otázek a odpovědí. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce sdělil, že je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti, pravoslavného vyznání, nemá žádné politické přesvědčení, nikdy se neangažoval a nebyl členem žádné strany a organizace. Je svobodný. Ve vlasti žil ve městě Chust v Zakarpatské Ukrajině. Je zdrav, nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany na otázku správního orgánu, zda někdy uvedl jinou totožnost nebo státní příslušnost, odpověděl, že jednou kvůli řízení sdělil jinou totožnost, policie na to přišla a byl odsouzen za poškození cizích práv k trestu 300 hodin prospěšných prací. Zbývá mu vykonat ještě asi 150 hodin.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel ze Zprávy Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 3.3.2016, ze Zprávy Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (dále jen UNHCR) Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině ze září 2015, ze Zprávy organizace Freedom House Svoboda ve světě 2016 – Ukrajina ze dne 27.1.2016, ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině ze dne 13.4.2016, z Výroční zprávy organizace Amnesty International 2015/2016 ze dne 24.2.2016, z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2016 ze dne 27.1.2016, z Informací Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 103518/2016-LPTP ze dne 3.6.2016, č. j. 110105/2014-LPTP ze dne 1.8.2014 a č. j. 115045/2015-LPTP ze dne 9.10.2015.

Z protokolu o seznámení s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany plyne, že žalobce byl se všemi podklady seznámen dne 16.9.2016. K jejich obsahu se nevyjádřil, stejně tak ani ke zdrojům informací a způsobu jejich využití, neuvedl žádné další skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti.

Rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 11.11.2016.

Soud dále provedl důkaz žalovaným předloženými listinami, a to výpisem z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR včetně výpisu z evidence cizinců databáze CIS, z nichž bylo zjištěno, že žalobce měl uděleno povolení k pobytu na území České republiky od 12.10.2004 do 24.9.2013 za účelem sloučení rodiny. Žalobci bylo

uloženo správní vyhoštění a je v evidenci nežádoucích osob se zákazem pobytu na území České republiky do 20.3.2018.

Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace na Ukrajině soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání napadeného rozhodnutí. Námitka žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci je nedůvodná, stejně tak námitka, že rozhodnutí žalovaného je postiženo vadou nepřezkoumatelnosti.

Podle ust. § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.

K žalobní námitce žalobce, že má odůvodněný strach z pronásledování pro své politické projevy a je tak u něho naplněn důvod pro udělení azylu podle citovaného § 12 písm. a) zákona o azylu, soud zdůrazňuje, že žalobce v průběhu správního řízení nikdy netvrdil, že má odůvodněný strach z pronásledování pro své politické projevy, naopak přednesl, že nemá žádné politické přesvědčení, nikdy se nijak neangažoval, nebyl členem žádné strany ani organizace. Jestliže ani z žalobních tvrzení neplyne, že by žalobce vůbec nějaké politické přesvědčení a názory měl, a ani v jejich rámci nevysvětlil rozpor, spočívající v odlišných tvrzeních uplatněných před správním orgánem a v žalobě, jsou tato nově uplatněná tvrzení žalobce účelová. Soud činí závěr, že u žalobce nejsou dány zákonné podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu a ani dle § 12 písm. b) téhož zákona, z něhož plyne, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. V daných souvislostech soud poukazuje také na to, že pojem pronásledování je vyložen v § 2 odst. 8 zákona o azylu tak, že za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Tvrzené obavy žalobce z pronásledování nemají žádný racionální podklad.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, podle něhož jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, respektive z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. K humanitárnímu azylu se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud např. v rozhodnutí sp. zn. 2 Azs 8/2004 ze dne 11.3.2004, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že smysl institutu

humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ust. § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu, ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu, konec citace.

Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů včetně informací od samotného žalobce pro případné rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu § 14 zákona o azylu, s těmito podklady se v rámci své úvahy náležitě vypořádal, když otázku udělení humanitárního azylu hodnotil komplexně s přihlédnutím k rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobce a v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem. Jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

K žalobní námitce ohledně neudělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu, krajský soud uvádí, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště (§ 14a odst. 1 zákona o azylu). Za vážnou újmu se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu).

Při hodnocení této otázky je nutno hodnotit stav současný, respektive stav k návratu žalobce do země původu s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 80/2007-87, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je tedy určující doba případného návratu žadatele o azyl do jeho vlasti. Krajský soud má za to, že správní orgán posoudil individuálně situaci žalobce na základě jeho tvrzení a tyto konfrontoval s informacemi získanými z různých zdrojů, které jsou součástí správního spisu a soud se s jeho závěry ztotožňuje. Soud ve shodě s žalovaným má za to, že žalobce nesplňuje podmínky vyjádřené v ust. § 14a zákona o azylu. Situaci na Ukrajině nelze ani v současné době klasifikovat jako totální konflikt, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní část Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (viz usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 265/2014-17). Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Azs 28/2008-68 uvedl, že v případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu, musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a

to např. tím, že prokáže, že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země či že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné, či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on, konec citace. V dané věci žalovaný akcentoval tu skutečnost, že žalobce byl naposledy přihlášen k trvalému pobytu ve městě Chust na západě Ukrajiny, kde není bezpečnostní situace negativně ovlivněna událostmi na východě země. V zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce při zohlednění informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Závěr žalovaného, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, je správný.

Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že ani existenci rodinných či soukromých vazeb na území České republiky, tedy to, že zde pobývá jeho matka a že jeho přítelkyně je státní občankou České republiky, nelze v souladu s konstantním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným např. v rozhodnutí ve věci sp. zn. 3 Azs 12/2003 považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárního důvodu. Existence soukromých či rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ve své judikatuře zdůraznil, že je třeba si uvědomit, že ust. článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Žalobce přitom nesdělil žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo, že soukromý a rodinný život nemůže společně se svou rodinou realizovat na Ukrajině, jak zcela přiléhavě poznamenal žalovaný v napadeném rozhodnutí.

Závěrem soud uvádí, že z obsahu správního spisu a důkazů provedených soudem plyne, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění, a tedy nelze mít za to, že by důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly naléhavé azylově relevantní důvody, ale snaha o legalizaci pobytu na území ČR. I z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení plyne, že povolení k trvalému pobytu na území České republiky mu bylo zrušeno v důsledku spáchané trestné činnosti. Soud proto neshledává důvodnou námitku žalobce k důkazům předloženým žalovaným, že obsahem listin je toliko evidence, kterou vede přímo žalovaný a že má ilustrační hodnotu a neprokazuje spáchání trestných činů a že toto tvrzení mělo být doloženo relevantními rozsudky. Žalobce uložení správního vyhoštění nijak nerozporoval a jak již výše uvedeno, o spáchání trestné činnosti se sám zmínil v rámci pohovoru k žádosti o udělení azylu.

Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce úspěch neměl a žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 14.2.2017

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně